

gang rundtomkring i Danmark. I Kolding f.eks. laver man nu kontrakter med mennesker, der har overvejet at tage deres eget liv; de kan henvende sig til Kolding Selvhjælp, og der laver man så en kontrakt om, at det gør du altså ikke, og der er et menneske, du altid vil kunne komme i kontakt med, hvis den tanke igen opstår.

Det er sådan noget, der er brug for mere af, og jeg tror, at vi alle sammen kan blive klogere på, hvad indsatsen i øvrigt skal være ved at afholde en konference, hvor vi indkalder mange af de eksperter, der bl.a. har været medvirkende til, at referencegruppen til forebyggelse af selvmordsforsøg har været den succes, som tilfældet er.

Med det her beslutningsforslag synes jeg, at vi isoleret set kan give et signal fra samfundets side om, at det ikke bare er i orden at dø for egen hånd. Vi må selvfølgelig acceptere det, hvis det er den sidste udvej, at der er mennesker, der vælger, at sådan må det altså være, men at vi ikke accepterer, at det er let at tage den beslutning.

Man kan også sige det på den måde, at det signal, disse hjemmesider giver, er: Lev stærkt, dø for egen hånd. Signalet i beslutningsforslaget er i stedet: Lev stærkt, dø naturligt.

Jeg tror, at det er meget vigtigt, at samfundet giver det signal, ikke mindst til unge mennesker. Derfor er jeg også utrolig glad for den brede opbakning, jeg fornemmer der er til beslutningsforslaget. Jeg erkender, at det er svært, men jeg fornemmer også en stor vilje til at være med til at løse de problemer, der kan være forbundet med at få forbudt de pågældende hjemmesider.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg har to spørgsmål til den radikale ordfører. Det første er, at der bliver sagt, at der er 10.000 unge, der hvert år i Danmark forsøger selvmord. Det lyder jo drastisk, og det er heldigvis heller ikke rigtigt, forstået på den måde – og kan ordføreren ikke bekræfte det? – at det kæmpestore flertal af dem ikke er realistiske selvmord. Det er, hvor man tager syv sovetabletter, fordi man godt vil gøre sine forældre eller sin kæreste opmærksom på, at man synes, de svigter en. Så der er ikke nogen som helst intention om, at man vil slå sig selv ihjel – heldigvis, må vi jo sige. Det var det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er om disse ensomme piger, som jeg er helt enig i der nu sidder ude ved deres computer, og forældrene snakker ikke

med dem osv., og det er dem, der så indimellem går videre. Kunne man ikke forestille sig, at de forældre, der i forvejen ikke gider at snakke med de piger eller ikke tager sig nok af dem, siger, at nu har Folketinget vedtaget en lov om, at det er forbudt at omtale det her på internettet, så nu har Folketinget klaret det problem, og vi kan stadig væk godt lade Ida eller Asta eller Benedikte sidde oppe på sit værelse og kede sig, for Folketinget har løst det problem?

Og det er jo en dårlig løsning, for det er jo et råb om hjælp. Derfor var det bedre, at vi fik forældrene og andre voksne mennesker til at engagere sig i den pige, så vi fik bragt hende ud af ensomheden. Man skal ikke bare tro, at vi kan løse det her i Folketinget, for det kan vi desværre ikke.

Kl. 18.15

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg tror og håber, at jeg sagde, at der var 10.000 selvmordsforsøg, og det er jo absolut ikke det samme, som at der var 10.000 selvmord, heldigvis. Det er meget, meget få af disse selvmordsforsøg, der ender i et selvmord, især for pigernes vedkommende. Pigerne bruger det her til at signalere, at den er gal, i modsætning til drengene; hvis de først forsøger, er der også en større sandsynlighed for, at det lykkes, at det bliver et selvmord, end hvis det er en pige, der gør det. Så der er en kønsspecifik adfærd i denne her sammenhæng – uden at jeg skal gøre mig til ekspert på området.

Så synes jeg – sagt til hr. Helge Adam Møller – at tingene blandes sammen igen. Fordi vi får forbudt de her hjemmesider, er det jo ikke ensbetydende med, at forældre ikke længere har et ansvar. Selvfølgelig har forældre et ansvar, og de fleste forældre er skrækslagne ved tanken om, at deres barn skal komme til at lide af nervøs spisevægring eller for den sags skyld skulle få den tanke at tage sit eget liv.

Jeg tror, at mange forældre er opmærksomme på de her problemstillinger, men faktisk ikke rigtig ved, hvad de skal gøre ved det.

Det, vi gør her, hvis vi vedtager det her beslutningsforslag, er jo alene at sætte en lille klods ned, så vi – man kan godt sige det på den måde – hjælper forældrene en smule. Men det er klart nok, at sådan et problem som ensomhed jo ikke bliver løst af, at man ikke kan finde de pågældende hjemmesider på internettet.